

22.01.24

לא סוף העולם

פנטזיה רומנטית מאת יגאל זקס

כל הזכויות שמורות

עלה לראשונה בהפקת אנסמבל "קבוצת עבודה" בבימויו של יגאל זקס, בהשתתפות מעיין בלום, אברהם סלקטר, מעין קילצ'בסקי ותמיר גינזבורג

תפאורה ותלבושות: דפנה פרץ, וידאו: עפר הררי, מוזיקה: נעמה רדלר, תאורה: אמיר קסטרו

צילום: שמחה ברבירו

דמויות:

מיכאל - מורה - בן 45

נועה – מאפרת - בת 35

זוהר – יוטיובר – בן 35

גלילאו

תמונה ראשונה 1א

רפסודיה ברהמית. אור עולה על מרפסת ביתו של מיכאל. כסא נוח. שולחן נמוך וטלסקופ מרשים המכוון אל שמי הלילה. מיכאל, רווק בן 45, יוצא אל המרפסת כשבידיו מגש קרטון עם פיצה אננס ובקבוק דיאט קולה לימון.

Is this the real life?
Is this just fantasy?
Caught in a landside,
No escape from reality
Open your eyes,
Look up to the skies and see,
I'm just a poor boy, I need no sympathy,
Because I'm easy come, easy go,
Little high, little low,
Any way the wind blows doesn't really matter to
Me, to me....

הוא מניח על שולחן המרפסת את מגש הקרטון שבתוכו פיצה חצי אכולה ואת הבקבוק, מוציא מהכיס סמארטפון שמאיר את פניו, ומדפדף מסירטון לסירטון בשהסאונד של רפסודיה ברהמית מתחלף מקטע לקטע ויחד הם מהווים מין אוברטורה, שמורכבת מפס קול מתחלף של סרטוני טיקטוק, פרסומות, קטעים מסרטי קולנוע (ביניהם טיטניק, קזבלנקה והמטריקס), מדע פופולרי ונאומים פוליטיים, ושוב חזרה לרפסודיה ברהמית. מבין הצללים מופיעה צלילית של גבר בשנות ה-60 לחייו, מזוקן ופרוע, לבוש מין חלוק תיאטרלי

I see a little silhouette of a man,
Scaramouch, Scaramouch, will you do the Fandango!
Thunderbolts and lightning, very, very frightening me

מיכאל מזדקף. עוצר ומניח את הטלפון על לאט השולחן.

מיכאל: אנשים כל כך מטומטמים היום. עם כל מה שאנחנו יודעים, היית מצפה ש... לא, זה לא שאני מחזיק מעצמי גאון או משהו, אבל... פעם אם מישהו היה מטומטם, אז אנשים היו אומרים לו שהוא מטומטם, והוא היה אולי נעלב קצת, אבל מבין שאם כולם אומרים זה כנראה נכון, וסותם את הפה, לא?. הבעיה היום היא ש... כל המטומטמים בעולם יכולים למצוא אחד את השני נורא בקלות, אז הם פוגשים מטומטמים אחרים שאומרים להם שהם בכלל לא מטומטמים, ושכל החכמים הם בעצם המטומטמים, ו... לא יודע. אולי הם צודקים? למה זה כל כך אכפת לי? זה מטומטם לגמרי. "ואף על פי כן נוע תנוע" נכון?

גלילאו:

מיכאל: אה. אני לא ממש מבין איטלקית, רק כמה מילים בלטינית. מהלימודים.

גלילאו: (ביובש) Bravo

מיכאל: כן. טוב, זה כולם מכירים.

גלילאו: פיצה.

מיכאל: כן. גם. (מבחין בפיצה על השולחן) אבל אני לא באמת יכול לנהל שיחה באיטלקית, כי אני ... איך אומרים את זה באיטלקית?

גלילאו: Stupido

מיכאל: כן. הייתי צריך ללכת להייטק, הה? פשוט חשבתי שאם אני אצליח להתגבר על ה... (דועך לתוך הרהור ובוהה בפיצה, פתאום מתעורר) מה?

גלילאו: (אחרי רגע) אתה הולך לגמור את זה?

מיכאל: את המשפט?

גלילאו: (ביובש) את הפיצה.

מיכאל: אתה רוצה? בדיוק התכוונתי לשים את זה בפריזר. לארוחת צהריים מחר.

מיכאל משאיר לגלילאו משולש מתכוון לצאת עם המגש. גלילאו לוקח את המשולש ומבחין בטלסקופ שניצב במרפסת

גלילאו: מה זה?

מיכאל: על הפיצה? אננס.

גלילאו: למה קנית את זה?

מיכאל: לא יודע. אני אוהב אננס.

גלילאו: את זה!!!

גלילאו מתרחק ממיכאל ובוחר את הטלסקופ מקרוב. מיכאל מתקרב אליו בהדרת כבוד

מיכאל: אה. זה היה רעיון שלך, לא?

גלילאו: זה היה רעיון שלי לזרוק שלוש משכורות על הצעצוע הזה?

מיכאל: הטלסקופ? זו הייתה המצאה שלך

גלילאו: אני גנבתי את הפטנט מאיזה אדיוט הולנדי, שלא ידע מה לעשות איתו. (טועם) זה קר לגמרי. לא יכולת לחמם את זה?

מיכאל: אבל המכתשים. על הירח. זאת תגלית שלך, וגם הירחים של צדק...

גלילאו יורק האננס

גלילאו: למה קנית את זה?!

מיכאל: (מתנצל) זה טעים לי.

גלילאו: את הטלסקופ!!! אני יכול לחשוב על כמה דברים יותר מוצלחים שיכולת לעשות עם הכסף הזה... (זורק את כל האננס וממשיך לאכול) את האמת. למה אני פה בעצם?

מיכאל: לא יודע, אתה מודל לחיקוי בשבילי, אז...

גלילאו: באמת? (רגע) מה...?

מיכאל: (רגע) האומץ שלך. איך היה לך אומץ לעמוד לבד מול כל ה... (מחפש את המילים)?

גלילאו: (קוטע אותו) אפשר לשבת?

גלילאו מתיישב בלי לחכות לתשובה

מיכאל: זה מדעים בעיניי איך עמדת מול כל האדיוטים האלה, והתעקשת על הרעיון שלך.

גלילאו: איזה מהם?

מיכאל: שכדור הארץ מסתובב סביב השמש.

גלילאו: זה רעיון של קופרניקוס.

מיכאל: אתה הוכחת אותו לעולם. והיית מוכן לשלם מחיר על האמת שלך!

גלילאו מרים את המבט ומביט במיכאל בתוכחה.

גלילאו: אולי תשב? (מיכאל מחפש איפה לשבת אבל יש במרפסת רק כסא אחד) אולי לא. (גלילאו קם) תשמע, זאת לא האמת שלי. זאת האמת. והיא לא הולכת להשתנות אם אנשים לא יאמינו בה, אז מה ההגיון לשלם עליה מחיר? בוא רגע, אני רוצה להראות לך משהו.

גלילאו ניגש שוב לטלסקופ. מיכאל מביט לשמים.

מיכאל: הגיעו עננים, אתה לא תראה כלום.

גלילאו: אתה המודל לחיקוי פה או אני?

מיכאל: אתה.

גלילאו: יופי. כי אני הייתי אידיאליסט קטן מאוד. בטח לא קדוש מעונה. בוא תראה משהו יפה.

מיכאל: אני לא מאמין לך. מספרים שעל ערש דווי, אתה אמרת.. וזה הכי חשוב, כי זה מה שכולם זוכרים ממך...

גלילאו: (קוטע את מיכאל) כן. (מלמל תוך כדי שהוא מציץ במשקפת) ואף על פי כן...

נועה מופיעה בחלון הבית ממול, מחזיקה בקבוק וודקה. גלילאו ומיכאל מביטים בה. היא זוהרת. הזמן מאט אצל מיכאל במרפסת, ואולי אפילו קופא.

1ב נועה: (על הבמה מביטה בהם, מדברת מהר מאוד, קצת עצבנית) נועה זה השם הכי נפוץ בארץ לבנות, אין לי מושג למה. רק בכתה שלי בתיכון היו שלוש נועות. בשכבה שמונה... וואו, איך שנאתי את זה. מה זה השם הזה? באינטרנט כתוב שנועה זה שם מהתנ"ך, אחת מהבנות של צלופחד... צלופחד דרך אגב, זה שם מעולה בעיניי, אבל אף אחד לא יודע מי זה הצלופחד הזה, בטח לא אמא שלי זכרונה, וכששאלתי אותה פעם למה היא קראה לי נועה, היא הסבירה לי שאני קרויה על שם משפט מאוד מפורסם של איזה מדען איטלקי שמת לפני המון שנים, שאמר: אף על פי כן נועה תנוע. טוב, הוא אמר את זה בכלל באיטלקית, אבל אמא שלי לא ידעה שפז, וגם לא היה לה מושג מי זה הגלילאו הזה או מה המשפט הזה בעצם אומר, היא סתם שמעה אותו פעם במקרה, וחשבה שנועה זה שם יפה לילדה, וככה יצא שכל הנועות בעולם קרויות על שם הבת של צלופחד, ורק אני... טוב, גם אני לא ידעתי עליו יותר מדי, רק פעם כשהייתי ילדה ראיתי איזה תמונה של גלילאו, עם זקן ארוך כזה וגלימה, אז תמיד דמיינתי אותו כמו מין שילוב בין אליהו הנביא, מרלין הקוסם, וסנטה קלאוס.... (היא שותה מהבקבוק ומביטה במיכאל וגלילאו).

ג1

גלילאו: מבין אותך לגמרי...נועה: כן.

מיכאל: מה?

גלילאו: שווה טלסקופ.

נועה: טוב, זה היה לפני שהכרתי אותו.

גלילאו: בגללה קנית את זה?

מיכאל: (נבהל) מה?! לא!!!

גלילאו: איך עושים פה פוקוס?

מיכאל: תפסיק להסתכל עליה, היא תראה אותנו.

גלילאו: אתה רוצה גם?

מיכאל: מה פתאום?

מיכאל: תפסיק עם זה, זוז!!!

מיכאל דוחף את גלילאו מהטלסקופ, ונעמד לידו במקומו, מתלבט לרגע ואז מציץ מבעד לטלסקופ ונבהל. נועה יוצאת.

מיכאל: פאק! פאק! פאק!!! היא ראתה אותי.

הוא מתרחק מהטלסקופ.

גלילאו: היא הלכה, תירגע.

מיכאל: איזה מטומטם אני.

גלילאו: תירגע.

מיכאל: היא תתקשר למשטרה. היא תחשוב שאני עוקב אחריה.

גלילאו: אתה לא?

מיכאל: אני לא מה?

גלילאו: תרגע, היא בטח נעמדה ככה בחלון בכוונה.

מיכאל: מה פתאום.

גלילאו: היא רצתה שתראה אותה.

מיכאל: פאק. היא תלמידה שלי!

גלילאו: בת כמה היא?

מיכאל: אני הייתי מורה שלה.

גלילאו: מתי?

מיכאל: (מחשב) לפני עשרים שנה אני חושב.

גלילאו: (מגחך) אז היא לא תלמידה שלך.

Q סאונד פעמון הדלת מצלצל

(מתיישב) אתה מרשה לי לשתות מהקולה?

מיכאל מוטרד. הוא לא עונה. מהנהן בקושי. מתוך הבית. גלילאו קם לפתוח.

מיכאל: תישאר פה.

נועה: (מבחוץ) אני יודעת שאתה בבית.

גלילאו: אתה מרשה לי ללכת להביא כוס נקיה?

מיכאל: תישאר פה, אני אביא.

גלילאו: (בקול רם) גבר, אתה מפרגן לי אולי גם עוד משולש? (רגע)

מיכאל לוקח את מגש הפיצה ויוצא מהמרפסת.

גלילאו: (מושיט יד לבקבוק ועוצר) למה דיאט? מה, אתה בדיאטה? (בקול רם) אתה מביא לי כוס?

נועה נכנסת למרפסת ומיכאל בעקבותיה. נעמדת בכניסה עם בקבוק וודקה ביד.

נועה: הי. אני גרה פה בצד השני של הרחוב, יש לך אולי לימון?

מיכאל: הי.

נועה: לימון בשביל הוודקה. לעשות קאייפיריניה.

מיכאל: אה. לא. אני מצטער.

נועה: ס'אמו.

גלילאו: יש לו דיאט קולה לימון!

נועה: אני מצטערת, אני פשוט חייבת לדפוק את הראש, ואני לא מסוגלת לשתות את זה נקי.

מיכאל נכנס אחריה עם כוס, ומניח אותה על השולחן ליד גלילאו. נועה סורקת את המרפסת, גלילאו יושב על הכסא ומחייך. נועה מגלה את הבקבוק.

נועה: למה דיאט? מה אתה בדיאטה?

מיכאל: זה יותר טעים לי.

נועה: באמת?

גלילאו: נראה לך? (הוא קם, נועה לא מבחינה בו ולא מתייחסת) נעים מאוד אני גלילאו

נועה: נעים מאוד אני נועה, הכוס הזאת נקייה?

לוקחת את הכוס שמיכאל הביא.

גלילאו: (קצת נפגע) זאת הכוס שלי.

מיכאל: כן.

נועה: (מוזגת וודקה, ואז מוסיפה דיאט קולה.) יש לך קרח?

מיכאל: אני חושב ש... (פונה לצאת) אולי.

נועה: לא חשוב, אני... (שותה את כל הכוס בלגימה)

מיכאל וגלילאו מחליפים מבטים.

נועה: צמאה. (רגע של מבוכה) רוצה גם?

גלילאו: לקחת לי את הכוס.

מיכאל: אולי. קצת.

נועה ממלאה את שתי הכוסות בנדיבות.

מיכאל: אני פשוט...

נועה: זה וודקה דיאטטית.

מיכאל: באמת?

נועה: לא

מיכאל: (לוקח את הכוס שלו) salud

נועה: מה?

מיכאל: זה באיטלקית.

נועה: מה שתגיד. (משיקה את הכוס שלה לשלו ושותה את כל הכוס בלגימה)

מיכאל: פשוט היה אצלי בדיוק עכשיו מישהו...

גלילאו: (לנועה) מיכאל פה הרגיש קצת לבד, אז הוא העלה באוב זקן איטלקי חרמן שיארח לו לחברה, בזמן שהוא מציץ לך עם ה...

נועה: (לא שומעת את גלילאו, סיימה בינתיים לשתות והבחינה בטלסקופ) מה זה?

מיכאל: מה?

נועה: הטלסקופ.

מיכאל: אה. זה טלסקופ.

נועה: וואלה. בשביל מה יש לך טלסקופ?

מיכאל: אה. אני... אני פשוט...

גלילאו: ...הוא מציצן

מיכאל: זה לעבודה.

נועה: וואלה? למה, מה אתה עושה בחיים?

מיכאל: אה...

גלילאו:טוחן פיצות, מציץ לבחורות...

מיכאל: ...אני לא.

נועה: (מתבוננת במיכאל) מה העניינים?

מיכאל: מה?

נועה: מה שלומך.

מיכאל: אני?

נועה: כן.

גלילאו: ... בודד אומלל וחרמן.

מיכאל: בסדר. רגיל כזה. סטנדרטי. לא משהו יוצא דופן. לא רע. האמת שטוב. די טוב בסך הכל. אין על מה להתלונן. ואת?

נועה: היה לי היום את היום הכי מחורבן שהיה לי בחיים.

מיכאל: באמת?

נועה: (על סף דמעות) אתה היית מורה בתיכון שלי, לא?

מיכאל: יכול להיות. אני מורה למדעים באוסישקין. זתומרת, במקור למדתי אסטרונומיה ופיזיקה באוניברסיטה, גמרתי תואר שני...

גלילאו: (סרקסטי) פששש....

מיכאל: אבל אחרי שסיימתי את הלימודים...

גלילאו: אתה מאבד אותה.

מיכאל: ...עשיתי ...

גלילאו: איבדת.

מיכאל: (מנסה להציל את המצב) איפה את למדת?

נועה: בתיכון? אוסישקין.

מיכאל: באמת? (מגזים הפתעה)

נועה: מיכאל, נכון?

מיכאל: כן.

נועה: אתה הומו?

מיכאל: מה? לא...

נועה: יש לך ילדים?

מיכאל: לא.

נועה: למה?

מיכאל: אני סתם גר לבד.

נועה: אז איפה אתה בדיוק על הספקטרום?

מיכאל: למה את חושבת שאני...?

נועה: לא יודעת, יחסית למורים האחרים היית... עדין קצת. חמוד כזה. היינו צוחקות עלייך בשביל לראות איך אתה מסמיק.

מיכאל: תודה. אני חושב.

נועה: אז איפה על הספקטרום אתה נמצא?

מיכאל: לא עברתי אף פעם אבחון...

נועה: מה ז'תומרת אבחון, אתה לא יודע מה אתה?

מיכאל: אני לא...

נועה: אתה א- מיני? דו מיני? פלואידי? פאן סקסואלי?

מיכאל: לא חושב שדיברנו על אותו ספקטרום.

נועה: למה אין לך ילדים?

מיכאל: כי לא...

נועה: אתה עקר?

מיכאל: ...לא

נועה: אימפוטנט?

מיכאל: מה?! לא!!! למה...

נועה: סתם סקרנות. אתה לא רוצה לספר לי?

מיכאל: אני פשוט...

נועה: נשים מגרות אותך מינית?

מיכאל: מה?

נועה: יוצא לך לפעמים להסתכל על אשה שאתה לא מכיר, ולפנטז מה היית עושה לה?

מיכאל: סליחה?

נועה: אתה מרגיש שאני חודרת לך לפרטיות?

מיכאל: כן. קצת.

נועה: וזה נעים לך?

מיכאל: לא כל כך.

נועה: אה, או קיי. אז אני אפסיק.

שתיקה

נועה: אז מה, מיכאל? אתה מציץ לי עם הטלסקופ?

גלילאו צוחק.

מיכאל: מה? לא. מה פתאום, אולי לרגע בלי להתכוון הסתכלתי לכיוון של... אני לא.

נועה: מסתובב לי הראש. פאק. לא אכלתי כלום כל היום. איזה טעות זה היה לשתות עכשיו.

מיכאל: רוצה פיצה? יש לי בפריזר.

גלילאו: אני רוצה.

נועה: יו, איך אני מתה לפיצה עם פפרוני.

מיכאל: יש עם אננס.

נועה: איכס.

גלילאו: אמרתי לך.

נועה: על טעם ועל ריח אין... (מתקרבת אליו) מה? (מתקרבת עוד)

מיכאל: סליחה, בדיוק אכלתי... (מבסה את הפה עם היד)

נועה: מה? לחם שום?

מיכאל: לא, למה?

נועה: צחקתי.

גלילאו: אני עוד רעב. מה יש לך במקרר? (קם)

מיכאל: יש לי רק פיצה.

נועה: לא נורא.

גלילאו: נסתדר. גרציה ולנטינו. אז אני במטבח, בסדר? (מנצל את זה שדעתו של מיכאל מוסחת ויוצא פנימה)

11

נועה: יש לי ריח של וודקה?

מיכאל: קצת.

נועה: (רגע) התחלתי לשתות בבית, אבל מסתבר שאין לי לימון

Q נשמע רינגטון עם מנגינה של השיר מקרנה)

פאק. (נועה קופאת בבהלה)

מיכאל: מה קרה?

נועה: שששששש....

מיכאל: זה מקרנה.

נועה: זה הטלפון שלי.

מיכאל: או קיי. (רגע המנגינה ממשיכה להתנגן) את לא רוצה לענות?

נועה: זה מרגיש כאילו שכל העולם מסתובב.

מיכאל (מחייך) הוא באמת מסתובב.

נועה: הוא תיכף יפסיק.

מיכאל: העולם?

נועה: הטלפון.

מיכאל: הוא מסתובב במהירות של קרוב לחצי קילומטר לשניה. העולם. ז'תומרת, באזור קו המשווה, אבל אנחנו לא מרגישים את זה כי...

נועה: דיי!!!

Q הטלפון מפסיק לצלצל

מיכאל: (נבהל) סליחה, אני לא...

נועה: הוא לא מסתובב, אני פשוט לא רוצה לדבר איתו.

מיכאל: או קיי. עם מי?

נועה: זוהר, והוא לא קיים.

מיכאל: מי זה זוהר?

נועה: חבר שלי.

מיכאל: חבר שלך לא קיים?

נועה: קו המשווה לא קיים.

מיכאל: או קיי

נועה: הוא לא קיים. אין שם שום קו. זאת המצאה של מדענים וציירי מפות.

מיכאל: אה, ברור. זה קו דימויני. הוא לא באמת קיים בשטח.

נועה: (מתחילה לבכות.) הוא לא קיים כי הוא לא משווה כלום. ואני כמו אדיוטית האמנתי לו שהוא... (עוצרת את הבכי)

מיכאל: מה?

נועה: לא.

מיכאל: מה לא?

נועה: מסתובב לי הראש.

היא נראית מסוחררת

מיכאל: את רוצה לשבת?

נועה: אני רוצה לשבב.

מיכאל: את רוצה שאני...

נועה: אני חייבת.

מיכאל: מה? לא. התכוונתי אם את רוצה שאני אקח אותך הביתה?

נועה: אני יכולה לעשות את זה פה.

מיכאל: בואי אני אקח אותך לספה בפנים.

נועה: פה על הרצפה.

מיכאל: היא בטח קרה. (נותן לה יד בזמן שהיא מתיישבת על הרצפה) בואי אני אעזור לך.

נועה: שששש... עשית מספיק. תודה.

מיכאל: להביא לך משהו?

נועה: תהיה איתי. זה היה היום הכי מחורבן שהיה לי בחיים.

מיכאל: באמת?

נועה: ששש... רק תהיה.

מיכאל: אני רק...

נועה: תסתום.

מיכאל: או קיי.

נועה: אני עשיתי בבוקר תאונה עם האוטו של החבר שלי. של זוהר. שהוא כבר לא חבר שלי. כי הוא ... (מתחילה לבכות וממשיכה תוך כדי מלחמה ביבבות שנפלטות לה פה ושם) הוא אמר שאני סתומה. אז אמרתי לו שהוא בן זונה. אז הוא אמר שאני הבן אדם הכי מטומטם שהוא פגש בחיים. אז שאלתי אותו למה הוא נמצא איתי כל כך הרבה שנים. אז הוא אמר שבשביל הסקס. אז אמרתי לו שהוא בן זונה. אז הוא אמר שאני מטומטמת.

מיכאל: אני לא...

נועה: אתה חושב שאני מטומטמת? (רגע) אל תענה. אני לא צריכה שתענה. רק תקשיב. בסדר?

מיכאל: אני מקשיב.

נועה: אתה עונה. (מיכאל פותח את הפה לענות) ששש... אז אני אמרתי לו שיעוף מהחיים שלי. אז הוא אמר לי שאם הוא הולך זה לתמיד. אז אמרתי לו שזה מעולה, שאני לא רוצה לראות אותו יותר אף פעם. ואז הוא הלך. ועכשיו אני לא אראה אותו יותר. אף פעם.

מיכאל מבין שתורו לדבר אבל חושש להגיד את הדבר הלא נכון, נועה מביטה בו במבט ממושך ואוספת את עצמה.

נועה: ...ואז לקינוח של היום המסריח, הדפוק, המגעיל והמחורבן הזה, נחש מה קרה? (רגע) גיליתי שהמורה החמוד שהייתי דלוקה עליו בתיכון. זה שגר מול הבית שלי. הוא סוטה, שמציץ לי לחדר עם טלסקופ.

מיכאל שותק

נועה: עבשיו אתה יכול לדבר, אם יש לך מה להגיד.

מיכאל: אני לא. אני הסתכלתי על השמיים. אני נשבע לך. זה מה שאני עושה איתו. פשוט נעמדת בחלון בדיוק ברגע שהייתי עם ה...אז הצצתי. לא הצצתי, הסתכלתי. לא הסתכלתי. ראיתי. אותך.

נועה: מה כל כך מעניין בלהסתכל בשמים?

מיכאל: זה מרתק בעיניי. ראית פעם את הירח דרך טלסקופ? אני יכול להראות לך. רוצה לראות?

נועה: לא יודעת אם אני מסוגלת להגיע עד לשם

מיכאל: אני יכול להביא לך אותו לכאן.

נועה: את הירח?

מיכאל: (מחייך) את הטלסקופ.

נועה: אה. (בזמן שמיכאל מקרב מנמיך ומייצב את הטלסקופ) אתה חושב שאני מטומטמת?

מיכאל: אני חושב שאת יפה.

נועה: על טעם ועל ריח.

מיכאל: יש לך ריח מעולה.

נועה: יש לי ריח של וודקה. וטעם מחורבן.

מיכאל: לא הייתי צריך להגיד לך

נועה: על מה?

מיכאל: על הוודקה.

נועה: יש לי טעם מחורבן בגברים.

מיכאל: לא יודע. לא מכיר אותו.

נועה: הוא בן זונה. אתה לא זוכר אותו? הוא גם למד באוסישקין. טוב, מה זה משנה. אני רוצה למות. יש לך אולי כדורי שינה?

מיכאל: אני לא חושב שזה רעיון טוב לערבב את זה עם אלכוהול

נועה: הייתי קופצת מהמרפסת שלך אבל יש לי פחד גבהים

מיכאל: אין לי כדורי שינה

נועה: יש לך אולי סיבה לחיות?

מיכאל (סיים את כיוון הטלסקופ בינתיים): הנה.

נועה: איפה?

מיכאל: הירח. תסתכלי מכאן

Q. מוסיקה + וידאו מיכאל 1

נועה: (מציצה בטלסקופ) וואו. זה נראה ממש אמיתי.

מיכאל: את רואה את המכתשים?

נועה: אז מה? אתה אוהב להיות מורה?

מיכאל: לפעמים. לא תמיד. (נזכר במשהו ומגחך) היה לי היום קטע מוזר עם תלמידים. וואו. הם יכולים להיות כל כך מטומטמים לפעמים.

נועה: זה באשמת המורים... (מביטה בו) אל תעלב...

מיכאל: לא נעלב.

נועה: אני לא מדברת עלייך, אבל רוב המורים לא מסוגלים לפתוח את הראש לרעיונות חדשים, אז איך מצפים מהתלמידים ש...

מיכאל: אף אחד לא מצפה כלום מהתלמידים.

נועה: בדיוק! זאת הבעיה. אתה מבין? במקום לעודד את התלמידים להטיל ספק, לחקור בעצמם, פשוט מצפים מהם להיות תוכים. אם מישהו מעז להיות קצת מקורי, אז הם עושים ממנו צחוק. הם לועגים לו. את זוהר למשל ממש העיפו מהאוניברסיטה, כי הוא לא הסכים לבלוע את השקרים שלהם. וזה מתחיל מהגן.

מיכאל: מסכים איתך לגמרי. המערכת הזאת כל כך דפוקה, שאני לא מבין בכלל מה אני עושה שם. פעם כל כך אהבתי ללמד. יש לי מחר בשמונה בבוקר שיעור עם הכתה הזאת, ואני מרגיש ש... לא בא לי. את מבינה? זה פשוט בזבז זמן.

נועה: נכון? יש היום באינטרנט כל כך הרבה מידע, פודקאסטים. טיקטוק, הרצאות ביוטיוב. זה מדהים. אנחנו כבר לא צריכים לבלוע את השקרים של הממשלה. של האוניברסיטאות. של נאס"א... אתה קולט ש... (משתתקת)

מיכאל: מה?

נועה: יו. סליחה. אתה התחלת לספר לי משהו ואני קטעתי אותך. זה פשוט משהו שממש מטריף אותנו.

מיכאל: את מי?

נועה: את זוהר ואותי, את כל מי ש... סליחה. אתה התחלת לספר לי משהו על התלמידים שלך.

מיכאל: סתם, זה לא כזה מעניין.

נועה: זה מעניין אותי.

מיכאל: ניסיתי להסביר לתלמידים על אפקט קוריוליס, ופתאום אחד התלמידים אומר לי שכדור הארץ הוא בכלל לא כדור.

נועה: וואו.

מיכאל: בהתחלה הייתי קצת בהלם. וכששאלתי אותו למה הוא חושב ככה, הצטרפו אליו עוד שני תלמידים, והם סיפרו לי על כל מיני אנשים שהם מצאו באינטרנט שמוכיחים שהארץ שטוחה, שמה שקוראים לו הקוטב הצפוני הוא בעצם המרכז שלה, ושהקוטב הדרומי בכלל לא קיים, שהוא בעצם חומת קרח לא עבירה...

נועה: מדהים. בני כמה הם?

מיכאל: כתה ט!

נועה: וואו. זה מקסים בעיני.

מיכאל מחייך, ואז הוא פתאום מבין שנועה לא מתבדחת.

מיכאל: לא הבנת. הם חושבים שהארץ היא בעצם מין עיגול שטוח.

נועה: וזה נשמע לך פחות הגיוני מזה שאנשים אשכרה נחתו על הירח?

מיכאל: אה... כן. הרבה פחות.

נועה: איך אתה יכול להיות כל כך בטוח?

מיכאל: מה זתומרת? אני למדתי שנים פיזיקה ואסטרונומיה...

נועה: וזה אומר שאתה לא יכול לטעות?

מיכאל: זה המקצוע שלי, אני מתעסק עם זה כל החיים.

נועה: אבל זאת בדיוק הסיבה שאתה מקובע. אתה יודע כמה אומץ צריך בשביל לשנות את תפיסת העולם שלך בניגוד למה שכל העולם מאמין?

גלילאו נכנס בשקט עם משולש פיצה, ומקשיב. מיכאל מבחין בו.

נועה: ...כמה כוח צריך בשביל לעמוד מול כל העולם, ולהגיד את האמת שלך על העולם?

מיכאל: והאמת שלך זה שהעולם שטוח?

נועה: אני לא רוצה להתווכח על זה

מיכאל: איך אפשר להתווכח על זה?

נועה: זכותך לדעתך, כל אחד והאמת שלו.

מיכאל: איזה דעה? שהעולם הוא עיגול שטוח?

נועה: על טעם ועל ריח אין להתווכח.

מיכאל: מה זה קשור?

נועה: אתה אוהב פיצה עם אננס ושותה דיאט קולה עם לימון!

גלילאו: היא מעלה נקודה מעניינת (אוכל)

מיכאל: העולם הוא לא פיצה!!!!

נועה: זכותך לאמת שלך, אני לא רוצה לריב על זה.

מיכאל: אין בזה דבר האמת שלך. שלו. שלה. האמת של הסבתא שלה. יש אמת אחת. אמיתית. בגלל זה קוראים לזה אמת. לא היפותזה, לא אמונה, לא דעה. אמת. אובייקטיבית. יש רק אחת כזאת. כל אידיוט היום יכול לספר לעצמו איזה אגדה, איזה תאוריית קונספירציה, להפיץ אותה באינטרנט, ולטעון שהיא האמת שלו. הוא לא צריך לטרוח להוכיח אותה. בשביל מה זה טוב להוכיח? הרי אם יש יותר מאמת אחת, אז לכל אחד יש זכות לאמת הסובייקטיבית שלו. את לא קולטת כמה זה מטומטם?

נועה: (פגועה) אז האמת האחת הזאת שלך היא... מה? שאני מטומטמת?

מיכאל: סליחה.

נועה: עזוב.

מיכאל: אני מתנצל. אני בדרך כלל לא... אני לא רגיל לשתות אז... אני מבקש סליחה.

נועה: אני לא רוצה להיות פה.

גלילאו: מה קרה?

מיכאל: אני לא רוצה שתלכי מפה ככה. אני דיברתי כמו... אני מבקש שתסלחי לי. זה בסדר שאת מאמינה ש... זה זכותך להאמין במה שאת... מה את מאמינה בעצם?

נועה: (על סף דמעות) אני מאמינה שאפשר לבדוק כל דבר. להטיל ספק. ואולי אני טועה. אני לא אומרת שכל האמת בעולם אצלי בכיס. אבל היא גם לא אצלך.

מיכאל: סליחה אם פגעת בך.

נועה: טוב. לילה טוב.

מיכאל: זה מעניין אותי.

נועה: מה?

מיכאל: מה שאמרת. זה נכון. לא כל האמת... (מתמודד עם המטאפורה) "מונחת אצלי בכיס". האמת לא בכיס. היא לא בשום כיס. וזה מעניין אותי ללמוד. לדעת מאיפה זה מגיע. להבין למה את חושבת ש... את באמת חושבת שהעולם שטוח?

נועה: (צוחקת) כן.

מיכאל: או קיי. כי אני לא חושב שאת מטומטמת. אני חושב שאת חושבת מאוד שונה ממני, אבל אני אוהב את זה. אני רוצה להבין. אותך. את ה...אמת שלך?

נועה: עזוב. זה לא כזה חשוב.

מיכאל: אני חושב שזה כן.

נועה: אני צריכה לקום מוקדם מחר.

מיכאל: ברור.

נועה פונה לצאת, היא קצת מתנדנדת, ומיכאל מושיט לה יד.

נועה: אני מסתדרת. תודה על ה... זה מאוחר. וסליחה שבעסתי. גם לי זה נשמע כמו טירוף מוחלט בפעם הראשונה ששמעתי את האמת.

מיכאל: מה? שכדור הארץ...

נועה: הוא לא. באמת. (צוחקת) הוא לא באמת כדור.

גלילאו: וואלה?

נועה: זאת אשליה.

גלילאו: מה את אומרת?

מיכאל: או קיי. אבל אני רוצה שניפגש שוב.

נועה: נראה.

מיכאל: לא פה. במקום אחר.

נועה: לא יודעת.

מיכאל: שנוכל לדבר.

גלילאו: מה יש לך לדבר איתה? היא מטומטמת לגמרי.

מיכאל: ואני מבקש סליחה ש... את יודעת.

גלילאו: על מה אתה מבקש סליחה?

מיכאל: אני באמת לא הצצתי לך

גלילאו: (סרקסטי) לא. מה פתאום.

מיכאל: אני פשוט הסתכלתי על הירח, ופתאום ראיתי אותך בחלון, והיית כל כך יפה ש... לא חשבתי. סליחה. זה לא יקרה שוב.

נועה: תוכיח.

מיכאל: מה?

נועה: אתה יכול להוכיח את זה?

מיכאל: את מה? מה חשבת שרציתי להגיד.

נועה: אני לא חושבת, אני מרגישה (למיכאל) חכה רגע (נועה לוקחת את הטלפון שלה ומשאירה לזוהר הודעה מוקלטת) אני חושבת שמצאתי לך מישהו למחר. מדען שטוען שהוא יכול להוכיח שאתה שקרן. תתקשר אלי אם אתה רוצה שאני אביא אותו. (למיכאל) אתה פנוי מחר?

מיכאל: מתי?

נועה: בשמונה בבוקר.

Q הטלפון מנגן רינגטון של מקרנה.

גלילאו: לא

נועה: (למיכאל) אני מצטערת, זה ה....

מיכאל וגלילאו ביחד: המניאק?

נועה: כן. לא! אני נורא כעסתי עליו, אבל הוא לא כזה נורא... אנחנו עדיין עובדים יחד, אני באמת חושבת שיהיה לך מעניין לדבר איתו. נועה: רגע Q מפסיק צילצול (למיכאל)

(לטלפון), אני כבר איתך (מורידה את הטלפון ופונה למיכאל)

אז מחר בבוקר אתה פנוי?!

מיכאל: כן.

גלילאו: לא. אמרת שיש לך שיעור מחר בשמונה.

נועה: יופי. נוכל לנסוע ביחד במונית לאולפן שלו.

גלילאו: למה שתרצה לפגוש את הדגנרט הזה?

נועה: (עונה לטלפון) הי.

גלילאו: בזמני אנשים כמוהו היו מוציאים להורג אנשים כמוך, בעינינו.

מיכאל: לא יודע...

נועה: מחר בשמונה! סגור?

גלילאו: אתה בטוח שאתה מבין למה אתה נכנס?

מיכאל: כן.

גלילאו: הרמתי ידיים.

נועה: מעולה. (יוצאת, לטלפון תוך שהיא מתרחקת) זוהר... ביקשת שאני אעזור לך אז אני מנסה לעזור לך, למה אתה כזה...

נועה מתרחקת, תוך שיחה בטלפון. גלילאו נכנס ומביט במיכאל במבט מאוכזב ומלא תוכבה.

מיכאל: (לגלילאו) מה אני אעשה? אני רוצה אותה.

גלילאו: (נאנח) היא נגמרה.

מיכאל: מה?

גלילאו: (מסיים לאכול את הפיצה ונאנח) ככה זה. אי אפשר לאכול את הפיצה ולהשאיר אותה שלמה.

מיכאל: גמרת את הפיצה?

גלילאו: מצטער

מיכאל: אתה לא אמיתי!

גלילאו: אם אני לא אמיתי, אז אתה גמרת את הפיצה .

מיכאל: אני לא מאמין.

גלילאו: עדיף ככה. מהניסיון שלי, זה לא חכם להתעמת עם האינקויזיציה על בטן מלאה.

תמונה 2

מוזיקה. זוהר נכנס לבמה שהופכת להיות מין אולפן טלוויזיה, הוא לבוש בחליפה, גבוה ממיכאל, נראה הרבה יותר מרשים, הוא ניגש לנועה שמאפרת אותו, טאצ' אפ אחרון, עושה חימום לצלילי המוזיקה שמתנגנת באולפן. הטלפון שלו מצלצל והוא יוצא לדבר בחוץ. מיכאל נכנס.

נועה: אני נורא שמחה שאתה פה, אנחנו קצת ממהרים

מיכאל: את עובדת אתו?

נועה: כן, אני צריכה לאפר אותך.

מיכאל: מה זה פה?

נועה: אולפן.

מיכאל: טלוויזיה?

נועה: יוטיוב. אני יודעת איך זה נשמע, אבל הוא ממש מקצועי ואתמול כשסיפרתי לו עליך הוא ממש נדלק והוא ביקש ממני להזמין אותך לראיון אצלו בערוץ.

מיכאל: אני לא....

נועה: מה?

מיכאל: מתי?

נועה: עכשיו. בגלל זה אני צריכה לאפר אותך.

גלילאו: למה היא רוצה לאפר אותך?

מיכאל: לא יודע. בחיים שלי לא התאפרתי.

גלילאו: אתה לא הולך לעשות את זה, זאת מלכודת.

נועה: (מזהירה) אתה תבריק.

מיכאל: תודה על האמון, אבל אני לא...

נועה: רק קצת פודרה למקרה שתזיע.

מיכאל: מי הולך לראות את זה?

זוהר ניגש מלא אליהם מלא אנרגיה.

זוהר: מיכאל? נעים מאוד, אני זוהר, אני... (לנועה) מישמיש, תשימי לו קצת פודרה על המצח, אנחנו לא רוצים שהוא יבריק, נכון?

גלילאו: מישמיש?

נועה: אמרתי לו, הוא לא מסכים.

זוהר: ספקן, הה? (טופח למיכאל על השכם) מעולה, גם אני ככה.

נועה: מיכאל לא מאמין לשום דבר אם אין לו הוכחות.

זוהר: זה נראה אחרת במצלמה. רוצה לראות מוניטור?

מיכאל: מי הולך לראות את זה?

זוהר: מי שרוצה.

נועה: יש לו 220,000 עוקבים.

מיכאל: וכל האנשים האלה מאמינים שכדור הארץ הוא...

זוהר: זהו, שהוא לא.

מיכאל: לא כדור?

זוהר: ברור

מיכאל: למי?

זוהר: לא לכולם. עדיין. אין לי אשליות. אבל אני לא מדבר רק על זה, אחנו מדברים גם על נושאים מדעיים שהם כבר לגמרי בקונצנזוס.

מיכאל: מה למשל?

נועה: ...חיסונים, הנדסת אקלים, כימטריילס.

מיכאל: כימטריילס?

זוהר: המדע היום נשלט ע"י תאגידים, נכון? זה לא חדש לך.

מיכאל: על מה אתה מדבר?

זוהר: אני מדבר על דברים פשוטים שכל אחד רואה בעיניים שלו.

נועה: נגיד, ראית פעם את המטוסים שמאחוריהם יש סילונים לבנים כאלה שיוצרים אחר כך עננים? יודע מה זה?

זוהר: נועה, תני לי.

מיכאל: ההתעבות של האדים?

זוהר: ... זה מה שהם רוצים שתחשוב...

נועה: ... זה חומרים רעילים שהם מפזרים באוויר

זוהר: כימטריילס.

מיכאל: מה זה?

זוהר: הנדסת אקלים.

מיכאל: (המום) מה?

זוהר: אתה מבין? אפילו לא שמעת על זה. אבל ברגע שאנשים מבינים שהרופאים והמדענים וחברות התעופה, אפילו הממשלות, בעצם נשלטים על ידי תאגידים שנשלטים ע"י האליטות, הם לאט לאט נפתחים לקבל את כל האמת על העולם שבו אנחנו חיים.

מיכאל: וואו.

זוהר: נועה סיפרה לי שאתה בן אדם פתוח, שאתה לא מפחד מרעיונות שעשויים לאתגר את תפיסת העולם שלך... (רגע)

גלילאו: לא. (רגע) אתה לא הולך להתעמת מול קהל עם הנוכל הזה. (רגע) שמעת פעם על ברונו?

זוהר: מה אתה אומר גבר?

מיכאל: (לגלילאו) כן.

זוהר: מעולה.

מיכאל: רגע, אני לא בטוח....

גלילאו: ג'ורדנו ברוננו היה קולגה שלי. בחור טוב. תמים כמוך. הוא האמין, שהכוכבים בשמים הם עולמות אחרים, והיו לו ראיות, חישובים, אז הוא היה בטוח שכשהוא יסביר להם הם יבינו. אתה יודע למה הוא היה בטוח?

מיכאל: לא יודע.

גלילאו: כי הוא היה אדיוט כמוך.

מיכאל: (מה?)

גלילאו: אתה יודע מה קרה לו?

נועה: מה?

גלילאו: האינקוויזיטור התקש אתו על הכחשה מלאה.

זוהר: אין לך מה לדאוג. נשב, נדבר.

גלילאו: ברוננו סירב. אז הם דנו אותו לשריפה על המוקד בכיכר העיר.

נועה: אתה באמת לא חייב

זוהר:מה החלטנו?

גלילאו: ואז רגע לפני שהם שרפו אותו, ליתר ביטחון, הם מיסמרו לו את הלשון ללסת, כדי שאף אחד לא יוכל להבין מה הוא צועק!

מיכאל: או קיי.

זוהר: מעולה!!! (לנועה) מישמיש תאפרי לי אותו צ'יק צ'ק. אם אני הולך להשפיל אותו פה, לפחות שלא ינצוץ לנו מול המצלמות.

נועה: (תוך כדי שהיא מאפרת את מיכאל) רק קצת פודרה, שלא יראו את הזיעה.

זוהר: (בקול רם) כולם למקומות, שתי דקות לצילום! זוהר הולך להתיישב על כסא המנחה. בוא מיכאל! שב!

מיכאל רועד, ניגש לכסא ליד זוהר ומתיישב.

זוהר: (למיכאל) רוצה לשתות משהו? (בקול רם) למה אין לו מים? תביאו לו מים. לא חשוב, אין זמן, דקה לצילום. מישמיש! טאצ' אפ אחרון!

נועה ממחרת לזוהר, מפדרת אותו, כשהיא מסיימת הוא מושיב אותה על הברכיים שלו ומנשק אותה נשיקה צרפתית ארוכה.

זוהר: אחחחח אני חולה עלייך, אני בסדר? נמרח לי?

נועה: לא.

זוהר: השיער? (נועה מהנהנת) מעולה. יאללה עופי מהר, עשר שניות מתחילים. עשר, תשע, שמונה, שבע, שש, חמש, ארבע, שלוש...

נועה יוצאת מהפריים בריצה, ואז מאיטה והולכת קצת מושפלת, מיכאל עוקב אחריה במבט כשהיא הולכת לפינת הבמה.

2ב

זוהר: אקשן! (למצלמה) שלום לכל האמיצים, לגיבורים שמוכנים לצאת מהקופסא, למרוד בסדר הקיים, לרסק את המטריקס, ולגלות לעצמם ולעולם כולו את האמת. אני זוהר בלרמינו, ונמצא איתי באולפן מיכאל... (מיכאל מביט בנועה) מיכאל, אתה איתי?

מיכאל: מה? כן.

זוהר: מיכאל הוא פיזיקאי, אסטרונום, ומאמין אדוק במודל ההליוצנטרי. אז מה מיכאל, העולם הוא לדעתך כדור?

מיכאל: מה זתומרת? יש תמונות של כדור הארץ מהחלל.

זוהר: הפוטושופ של נאס"א? (פונה בגיחוך לצופים) אתם מבינים? עכשיו, זה לא שאני חושב שמיכאל פה רמאי, אני בטוח שהוא מאמין בכל ליבו בכל מה שנאס"א, המורים שלו באוניברסיטה, וכל המחקרים הממומנים מלמדים אותו על העולם, אבל האמת היא פשוטה. כל ילד מבין אותה, עד שהוא מגיע לבית ספר, ואתם המורים שוטפים לו את המוח. אתה חושב שסתם אנשים האמינו אלפי שנים שהעולם הוא מרכז היקום? איך בנאדם שפוי יכול להסתכל על העולם ולהאמין שהוא כדור מסתובב?

מיכאל: כי...

זוהר: או קיי. למה לדעתך אף חברת תעופה לא טסה מעולם מעל הקוטב הדרומי?

מיכאל: אני לא יודע אם זה נכון...

זוהר: זה נכון. אתה יכול לבדוק באינטרנט מסלולי טיסה של חברות מסחריות.

מיכאל: אולי כי אין שני יעדים בחצי הכדור הדרומי שהדרך הכי קצרה ביניהם עוברת ממש על הקוטב הדרומי?

זוהר: כי זה מה שהם רוצים שאתה תאמין!!!

מיכאל: אבל זה הגיוני.

זוהר: ...אם אתה שבוי בקונספציה שהעולם הוא כדור ושיש כזה דבר קוטב דרומי, רק שהקוטב הדרומי בכלל לא קיים.

מיכאל: מה? למה? למה שמישהו יאמין בזה?

זוהר: כי כמו שמארק טווין אמר: "בזמן שהאמת רק נועלת את הנעליים, השקר יכול לעבור חצי עולם".

מיכאל: מה?

זוהר: אנטרקטיקה היא בכלל לא יבשת! אתה מכיר את האטלסים שמחלקים לילדים בבית ספר, שדרום זה למעלה וצפון זה למטה. זה נראה לך הגיוני? ברור שלא. למה המון טיסות עוברות באזור הקוטב הצפוני? כי הוא מרכז העולם, ולמה אף טיסה לא עוברת מעל הקוטב הדרומי, אפילו לא

אחת, כי אנטרקטיקה היא בעצם חומת קרח אדירה שמקיפה את כל העולם, אז אף טיסה לא יכולה לעבור מעליה.

מיכאל: אז מה יש מאחוריה?

זוהר: שאלה מצוינת, אבל את התשובה עליה יכול לתת רק מי שיגיע לאנטרקטיקה, אתה מבין? לא סתם אסור למטוסים לעבור מעל אנטרקטיקה, כי הם לא רוצים שאנחנו נראה את האמת בעיניים שלנו!

מיכאל: למה?

זוהר: או!!!!!! אם נבין למה, נבין בעצם הכל. וזה מדע אמיתי! לא להאמין בעיניים עצומות למה שאחרים אומרים לך, אלא לפתוח את העיניים ולהאמין רק למה שאתה רואה בעצמך. (פונה לקהל) אתם מבינים? הפיזיקאים והאסטרונומים לא יודעים שום דבר שאתם לא יודעים, אבל הם רוצים שאתם תאמינו שהם כן, נכון מיכאל?

מיכאל שותק, ואז מגחך בעצבנות

זוהר: איך גנדי אמר? "בהתחלה הם מתעלמים ממך, אחר כך הם צוחקים עליך, אחרי זה נלחמים בך, ואז אתה מנצח".

נועה יושבת בפינה של הבמה היא נבוכה, נראה שהיא מרגישה אשמה על ההשפלה שמיכאל עובר. גלילאו בפינה השנייה, מיואש, לא מאמין למראה עיניו. מיכאל מצביע

זוהר: יש לך משהו להוסיף?

מיכאל: אתה אוהב אותה?

זוהר: מה? (רגע) מה זה קשור? קאט!!!

כן. טוב, היה מעולה, תודה מיכאל (מושיט לו יד ללחיצה, ואז טופח לו בכוח על השכם) מישימיש, בואי תוריד לי את האיפור.

ג2

נועה מתקרבת וניגשת להוריד לזוהר את האיפור

מיכאל: ועכשיו? אתה אוהב אותה?

נועה מורידה לזוהר את האיפור.

זוהר: בטח, (מושיב אותה על הברכיים והיא מסירה לו את האיפור) את יודעת שאני אוהב אותך, נכון מישימיש?

נועה: אני לא ...

מיכאל: את יודעת שלא.

נועה: לא יודעת.

זוהר: בטח שאת יודעת.

נועה: איך אפשר לדעת?

מיכאל: איך אפשר שלא?

נועה: אני לא ...

זוהר: אל מי את מדברת אלי או אליו?

נועה: מה?

זוהר: את מדברת אלי או אליו?

מיכאל: אלי

נועה: איך אפשר להוכיח אהבה?

זוהר: זה הקשקוש הכי אידייתי ששמעתי בחיים שלי.

נועה: אולי תסתום?

זוהר: דיברת אלי או...

נועה: אלייך אלייך תסתום!!!

מיכאל: (לזוהר) את יודעת למה זוהר לא יכול להוכיח שהעולם הוא שטוח?

זוהר: מי אמר שאני לא יכול?

נועה: למה?

מיכאל: כי הוא פחדן

זוהר: מה זה?

מיכאל: זה נורא קל להוכיח שהעולם שטוח .

גילילאו: (קופץ) מה זה?

נועה: איך?

מיכאל: אם העולם שטוח אז אפשר פשוט לנסוע לסוף העולם...

נועה: נכון.

גילילאו: מה?

מיכאל: אז למה הוא לא עושה את זה?

זוהר: כי אי אפשר.

מיכאל: בדיוק.

זוהר: הרגע הסברתי לך שאסור לטוס מעל אנטרקטיקה.

מיכאל: מי יעצור אותך? חייל האויר של הבונים החופשיים?

זוהר: טילי קרקע אויר של נאס"א.

מיכאל: מה אמרתי? פחדן.

זוהר: תקשיב לי חתיכת אפס מתנשא...

מיכאל: הוא מדבר כאילו יש לו אומץ לנסוע רוורס פול ספיד נגד כיוון התנועה, אבל בעצם הוא מפחד אפילו לעלות על הכביש.

זוהר: אני מפחד לעלות על הכביש? אתה פאקינג מורה בתיכון!

נועה: בסדר. אז תוכיח.

זוהר ומיכאל: מה?

נועה: אתה יכול?

זוהר: מי?

מיכאל: אני.

זוהר: מה?

מיכאל: אני יכול לנסות

זוהר: על מה אנחנו מדברים?

נועה: ואם לא תצליח?

מיכאל: אז נדע שטעיתי.

נועה: או קיי

מיכאל: אוקיי

נועה: או קיי

מיכאל: אוקיי

נועה: או קיי

מיכאל: אוקיי

נועה: או קיי

מיכאל: אוקיי

זוהר: מה או קיי?

נועה: אנחנו הולכים להוכיח שהעולם שטוח.

זוהר: (הולך אחרי נועה) מי זה אנחנו?

נועה: מיכאל לוקח אותי לסוף העולם.

מיכאל: מה? מתי?

נועה: חכה לי פה.

נועה יוצאת

זוהר: את לא קולטת שהוא עובד עלייך? (פונה למיכאל) לאן היא הלכה?

מיכאל: אני לא בטוח.

זוהר: מה אתה חושב שאתה עושה?

מיכאל: מנסה להוכיח לה את מה שאתה לא מסוגל

זוהר: ומה אתה חושב שיקרה?

זוהר: אתה חושב שהיא תתאהב בך?.

מיכאל: אני חושב שהיא כבר מאוהבת בי

זוהר: וואלה?

מיכאל: אני מאמין שכן.

זוהר: למי אכפת מה אתה מאמין?

מיכאל: לנועה.

זוהר: אתה לא מאמין אפילו לשטויות שיוצאות לך מהפה. מה היא תעשה כשהיא תקלוט שאתה

עובד עליה? אתה חושב שאחרי פגישה וחצי אתה יודע עליה משהו? אתה יודע שהיא דפוקה

בשכל? היא צריכה להיות על כדורים.

מיכאל: אתה בן אדם דוחה.

זוהר: אתה לא מאמין לי? אתה יודע שהיא ניסתה להתאבד?

(רגע)

מיכאל: מה?

זוהר: נבהלת? כי היא לא בסדר. היא חיה בסרט. לסוף העולם אתה רוצה לקחת אותה? אני מסביר לך שהיא כבר הייתה שם.

מיכאל: מה זאת אומרת? (מתבלבל) מתי?

זוהר: לפני עשר שנים. היא נסעה לכמה חודשים. טיול לדרום אמריקה, טיול רגיל, כמו כולם, ואז איזה אדיוט כמוך, שכנע אותה לקחת איזה משהו שהעיף לה את המוח ואז השאיר אותה לבד, היא אפילו לא זוכרת מה היה שם, ואז היא כנראה קפצה. אולי נפלה, לא יודע...

מיכאל: אני לא מבין מה אתה מנסה להגיד.

זוהר: ברור שאתה לא מבין. איך תבין? דוחף את האף שלך לאמצע מערכת יחסים של שני אנשים שאתה בכלל לא מכיר? מה אתה יודע עלינו?

מיכאל: אתה אוהב אותה?

זוהר: אנחנו עשר שנים ביחד.

מיכאל: שאלתי אם אתה אוהב אותה.

זוהר: ... אני נשוי עם שלושה ילדים.

מיכאל: היא לא אמרה לי ש... (המום) יש לכם ילדים?

זוהר: לי ולנועה? מה פתאום. אני נשוי.

מיכאל: לא לנועה.

זוהר: ברור שלא.

מיכאל: והיא יודעת?

זוהר: אשתי? מה פתאום? השתגעתי?

מיכאל: נועה!

זוהר: אה. ברור שהיא יודעת. לא יודע. אני חושב. אנחנו לא מדברים על זה. האמת שאין לי מושג אם היא יודעת. אמרתי לך, היא חיה בסרט. היא נכנסת ויוצאת מאשפוזים כבר... אני אוהב אותה, בטח שאני אוהב אותה, אבל היא לא בנאדם שאפשר לקיים איתו זוגיות.

מיכאל: אתה דפוק לגמרי. (פונה לצאת)

זוהר: אתה רוצה לקחת אותה לאנטרקטיקה ואני דפוק לגמרי? אתה יודע שיש לה פחד גבהים?

מיכאל: מה זה קשור?

זוהר: היא לא מסוגלת לעלות על מטוס. היא לא נסעה מאז לחו"ל אפילו פעם אחת.

(רגע)

נועה מגיעה עם שני תרמילים ענקיים ונותנת אחד למיכאל.

נועה: אתה בא?

זוהר: לאן?

נועה: לסוף העולם.

זוהר: איך? בטיסה?

נועה: באנייה.

זוהר: אי אפשר לשוט עד לסוף העולם. זה מטומטם לגמרי.

גלילאו: הדגנרט צודק (למיכאל) אתה יכול להסביר לי מה אתה מנסה להוכיח?

נועה: (לזוהר) רוצים להתערב?

גלילאו: על מה היא רוצה להתערב?

מיכאל: אל תתערב.

נועה: בואו נתערב, אני אומרת שאם יש לעולם סוף, מיכאל ואני נגיע אליו.

זוהר: (שותק רגע) את יודעת איך זה יגמר

מיכאל: בוא נתערב? מה קרה? פתאום אתה לא מאמין שאפשר להוכיח את התאוריה המטורללת שלך? (מגחך)

זוהר: אתה חושב שזה שהעולם שטוח אומר שבהכרח יש לו סוף?! העולם הוא בכלל....

תמונה 3

נשמע * צופר של אוניה שמחריש לגמרי את הנאום של זוהר, מיכאל ונועה הולכים וזוהר בעקבותיהם, ממשיך לדבר כל הזמן, מונולוג ארוך, עד שהם מגיעים לרציף, עד שהצופר משתתק ושקט משתרר.

על הרציף בנמל.

זוהר: וזהו, זה בלתי אפשרי, את מבינה?

נועה: (נפרדת מזוהר) תודה על הטרמפ.

זוהר: אני דואג לך.

נועה: אל תדאג.

זוהר: ...הוא לא מכיר אותך.

נועה: אז עכשיו הוא יכיר.

זוהר: יש לך מושג כמה זמן לוקח להגיע באוניה לדרום אמריקה?

נועה: כמה שייקח. אני אתקשר אלייך מהדרך.

זוהר: איך את חושבת שתגיעו משם לאנטארקטיקה?

מיכאל: אנחנו נסתדר.

זוהר: (ניגש לנועה ובשקט)...נועה, את חייבת לפחות לספר לו... (למיכאל) אתה יכול להשאיר אותנו רגע אחד לבד?

נועה: אין לי מה להסתיר ממנו.

זוהר: באמת?

גלילאו: (למיכאל) אני יכול אותך רגע בצד? (זז הצידה)

מיכאל: בסדר. (הולך אל גלילאו שהתרחק קצת)

זוהר: (לנועה בשקט) מה את מנסה לעשות?

מיכאל: (לגלילאו) אני רוצה פעם אחת בחיים שלי ללכת עם משהו עד הסוף.

גלילאו: אני לא בטוח שעד הסוף שלה, זה עד הסוף שלך.

זוהר: את מסוגלת להיות רצינית? תסתכלי עליו? זה מה שאת רוצה?

גלילאו: (מחבק את כתפיו של מיכאל) אתה מורה בתיכון. לא אמריגו וספוצ'י ולא רודולף ולנטינו.

נועה: אני יודעת מה אני לא רוצה.

גלילאו: פתאום נזכרת לחלום על תהילת נצח? אהבה גדולה מהחיים?

זוהר: איך נראה לך שזה יגמר? את והוא רכובים על סוסים לעבר השקיעה?

נועה: למה לא?

זוהר: כי זה פאקינג דרום אמריקה, ויש לך פחד גבהים.

גלילאו: אתה איש קטן. הכי הרבה שאיש קטן יכול לחלום עליו זה חיים בינוניים, וזה בסדר. זה לא סוף העולם.

מיכאל: למה!?

גלילאו: (למיכאל) למה זה עניין לתיאלוגים, לא למדענים.

רגע

נועה: (עוזבת את זוהר וניגשת למיכאל) אפשר לרכב על למה?

מיכאל: למה? נדמה לי שכן.

זוהר: למה?

נועה: ככה. כי בא לי.

מיכאל: אני לא חושב שזה נוח.

נועה: אז אלפקה. זה גם צמר יותר נעים.

מיכאל: (בשקט לנועה) על אלפקה בטוח אי אפשר. אי אפשר לאלף אלפקות.

זוהר: אתה מבין שהיא משוגעת?

נועה: מה הבעיה עם זה?

זוהר: שאת יכולה מחר להתהפך עליו והמסכן לא יבין מאיפה זה בא. (למיכאל) אתה לא מבין עם מי יש לך עסק!

מיכאל: אני דווקא חושב שכן.

גלילאו: אני לא מבין מה אתה מנסה להוכיח.

מיכאל: שמעת פעם על גלילאו?

זוהר: הממציא?

מיכאל: הפוליטיקאי.

זוהר: זה לא הזה שהמציא את הטלסקופ?

מיכאל: לא. זה הזה שהמציא שהוא המציא את הטלסקופ. אני אגיד לך כמה דברים על גלילאו.
גלילאו לקח רעיונות של אחרים ומכר אותם כאילו הם שלו. הוא התחנף לכנסייה, חי כמו מלך, אסף
לעצמו מעריצים, ואז בגד בהם וירק להם בפרצוף...

זוהר: וואלה?

מיכאל: ראיתי שאתה מעולה בציטוטים, אתה מכיר את המשפט הזה שכולם חושבים שגלילאו אמר
לפני שהוא מת? "ואף על פי כן...."

זוהר: ...מכיר. אז מה.

מיכאל: שמעת פעם על ג'ורדנו ברוננו?

זוהר: מי???

מיכאל: בדיוק. אתה יודע מה היו המילים האחרונות של ברוננו לפני שהוא מת?

זוהר: אהה...אמממ...

מיכאל: בדיוק!!! ואתה יודע למה? כי הוא לא היה פוליטיקאי.

זוהר: לא הבנתי מה אתה מנסה להגיד.

מיכאל: לא באמת חשבת שתבין.

נועה: די מיכאל.

גלילאו: אני הבנתי.

נועה: (לזוהר) אני לא רוצה לריב זה הכל (ניגשת אל זוהר ומלטפת אותו ברוך) ואני חושבת שאתה
יכול להיות פוליטיקאי מעולה.

זוהר: באמת?

נועה מהנהנת .

נועה: ואנחנו נוסעים לסוף העולם בשביל להוכיח שאתה צודק. אתה צריך לשמוח. אני עושה את
זה גם בשבילך.

**היא מנשקת אותו ברוך, לוקחת את מיכאל ביד, ושניהם עולים על הגשר המוביל לאוניה. היא
נעצרת פתאום. היא פוחדת מהגובה.**

זוהר: נועה...

מיכאל: תעצמי את העיניים. את יכולה לסמוך עלי. נועה עוצמת עיניים וממשיכה לעלות אל האניה
כשעיניה עצומות ומיכאל מוביל אותה.

זוהר: נועה, חכי רגע (היא נעצרת)

נועה: מה?

זוהר: (רגע) תסתכלי עלי רגע.

נועה: אני לא יכולה. אם אתה רוצה להגיד לי משהו אז פשוט תגיד.

זוהר: אני רק רציתי להגיד לך ש....

זוהר פוצח במונולוג מרגש אבל אף מילה ממנו לא נשמעת בגלל שמחריש את דבריו. נועה מחכה רגע, ואז נענית להובלה של מיכאל וממשיכה לעלות עד ששניהם נעלמים והצופר גוע ומתרחק. שקט. שחפים.

3

זוהר: שילכו להזדיין.

גלילאו: מי?

זוהר: מדענים עאלק. מסתובבים בעולם כאילו שהחרא שלהם לא נדבק לתחת.

גלילאו: מה?

זוהר: קודם הם רצחו את אלוהים, ועכשיו הם רוצים להחליף אותו.

גלילאו: אני לא כל כך מצליח לעקוב. על מי אנחנו מדברים?

זוהר: כל ה"מדענים" האלה, מי נתן להם את הזכות לקבוע מה נכון ומה לא נכון?

גלילאו: (מניח יד על כתפו) עזוב, זה הכל פוליטיקה.

הוא מבחין פתאום בגלילאו, שעד עכשיו היה בשבילו רק קול בראש. מנסה להסתיר את ההפתעה.

זוהר: מי אמר את זה?

גלילאו: אני. ככה זה. ידע זה כוח.

זוהר: בדיוק.

גלילאו: שמחתי לעזור.

זוהר: זה לא ציטוט של איינשטיין?

גלילאו: איינשטיין זה הציטוט על האינסופיות של הטיפשות.

זוהר: אני מכיר את זה.

גלילאו: תראה מה זה. ואני חשבתי שאתה שאתה טיפש

זוהר: יש לי בשירותים ספר כזה עבה עם ציטוטים בכל מיני נושאים.

גלילאו: ידע זה כוח.

זוהר: כן, אה? כל פעם שאני בבית שימוש, אני לומד ציטוט אחד בעל פה.

גלילאו: אין על ציטוטים של אנשים מתים.

זוהר: אנשים מתים על זה.

שניה, רגע, (מוציא את הטלפון מהכיס) אתה יכול לחזור על זה? מה שאמרת עכשיו. אני לא רוצה לשכוח.

גלילאו: "אין על ציטוטים של אנשים מתים"?

נזכרתי (כותב וקורא בקול) "כוח זה ידע". חזק מדויק, אהבתי. תודה.

גלילאו: אין בעד מה.

זוהר: וגם הדבר השני שאמרת.

גלילאו: "ידע זה כוח"

זוהר: לא. (נזכר) "הכל פוליטיקה". (כותב)

גלילאו: בטח

זוהר: ומי אמר את זה?

גלילאו: אני, עכשיו. לא טוב?

זוהר: ...זה חייב להיות ציטוט של מישהו מפורסם... מארק טוויין, גנדי...

גלילאו: זה חייב להיות סופר או פוליטיקאי?

זוהר: או מדען. גם אפשר, בתנאי שהוא מת לפני המון שנים...

גלילאו: מעולה. בול אני.

זוהר: מה? מדען?

גלילאו: או פוליטיקאי.

זוהר: (מגחך) היית מת. (מחזיר את הטלפון לכיס)

גלילאו: הייתי חי. עכשיו אני... אתה מכיר את השיר?

זוהר: איזה שיר?

גלילאו:

Galileo, Galileo
Galileo, Galileo
Galileo, Figaro - magnificoo

זוהר: (מרצין) אתה מנסה לשגע אותי?

גלילאו: למה? עברת את הגיל לחברים דמיוניים?

זוהר: (עוצם עיניים) כוס אמו

גלילאו: מה עם אויבים דמיוניים?

זוהר: (פוקח עיניים) מה?

גלילאו: אויבים דמיוניים. לבדוק (מחייך) אתה רוצה ללמוד להיות פוליטיקאי, לא?

זוהר: אתה עושה ממני שקרן?

גלילאו: אני? חס וחלילה.

זוהר: אני אומר לאנשים את כל האמת בפרצוף. זה הקטע שלי.

גלילאו: ברור. זה שקר רק אם הם לא מאמינים לך.

זוהר: ... וואלה.

תמונה 4 באוניה

נועה: מה הוא אמר לך?

מיכאל: עלייך? עזבי, מה זה משנה?

נועה: אתה פוחד ממני?

מיכאל: הוא אמר שאת קצת לא צפויה.

נועה: הוא אמר לך שאני חיה בסרט, נכון?

מיכאל: השקרים שלו לא מעניינים אותי.

נועה: ואם זה לא שקרים?

מיכאל: את בסדר.

נועה: אני לא רוצה להיות בסדר. ואולי כדאי שזה כן יעניין אותך.

מיכאל: מה את רוצה?

נועה: אני רוצה להיות אמא, מה אתה חושב על זה?

מיכאל: זה בסדר. גם אני.

נועה: אתה רוצה להיות אמא?

מיכאל: אני רוצה שאת תהיי... מה שאת רוצה.

נועה: אתה חושב שזה רעיון טוב שאני אהיה אמא? כי זוהר חשב שזה לא רעיון טוב. אני רציתי שנעשה ילד ביחד, והוא חשב שזה רעיון רע, אז הוא הלך לעשות ילדים עם מישהי אחרת.

מיכאל: אני חושב שזה רעיון טוב שתעשי כל מה שאת רוצה לעשות.

נועה: ומי יהיה האבא?

מיכאל: מי שאת... אם את תרצי שאני...

נועה: מה?

מיכאל: אולי נעלה לסיפון?

נועה: יש לי פחד גבהים.

מיכאל: את כבר חודש תקועה פה בתא, נורא נעים בחוץ. הריח של הים. אני מבין שאת פוחדת מהגובה, אבל אנחנו לא חייבים להתקרב לקצה... את רוצה שנוותר? אני לא מבין מה את רוצה?

נועה: אני רוצה לעוף.

מיכאל: (רגע) מה זה אומר?

נועה: אין לך מושג על מה אני מדברת.

מיכאל: אני לוקח אותך לסוף העולם. למה את חושבת שאני עושה את זה?
נועה: אתה לא צריך להיתקע איתי פה בתא. תעלה למעלה. אני אהיה בסדר. (רגע) לך נו!!!
מיכאל מתרחק ממנה, ומגיע למעקה על חרטום האניה. רעש גלים. רוח.

נועה מופיעה מאחוריו.

נועה: התחרטתי אמרו לי שאולי אתה תהיה כאן.

מיכאל: שששששש.... תני לי את היד שלך (לוקח את היד שלה ומקרב אותה) עבשיו תעצמי את העיניים.

Q טיפניק

קדימה. תעלי למעלה. (היא עולה שלב על המעקה) תחזיקי את המעקה. תעצמי את העיניים, אל תציצי.

נועה: אני לא.

מיכאל: תעלי שלב. תחזיקי. תעצמי עיניים. את סומכת עלי?

נועה: אני סומכת עליך

מיכאל: (לוקח את הידיים שלה ופרש אותן לצדדים ולוחש) ועבשיו תפתחי את העיניים.

נועה נרגשת. המוזיקה מתגברת. מיכאל עומד מאחוריה ושניהם פורשים ידיים לצדדים, היא פותחת את העיניים

נועה: אני עפה! אני עפה!!!

מסתכלת למטה, עוצמת את העיניים וצורחת באימה.

CUT המוזיקה נקטעת.

השקיעה הופכת לחושך קודר

נועה: אני לא ידעתי שאוניות כל כך גבוהות. מצטערת.

מיכאל: זה בסדר

נועה: היינו יכולים לטוס, אני פשוט...

מיכאל: אני יודע.

נועה: אתה לא. יש כדורים שאני יכולה לקחת. אני פשוט לא אוהבת את איך שהם עושים לי להרגיש

מיכאל: את בסדר.

נועה: אני פוחדת.

מיכאל: אני אשמור עלייך. את לא תפלי.

נועה: תתרחק ממני.

מיכאל עוזב אותה ומתרחק צעד אחורה,

נועה: אני לא פוחדת ליפול. אני פוחדת לקפוץ.

הקול של זוהר מהדהד: תעצמי עיניים.

חושך

נועה: אני לא חושבת כדאי.

זוהר: תעצמי עיניים.

מיכאל: תעצמי עיניים. אני אשמור עלייך.

נועה: אני לא חושבת שאתה יכול. לאן אתה הולך? אל תשאיר אותי פה לבד...

חושך 14

הקול של זוהר: תסמכי עלי, מה את כזאת כבדה? תעצמי עיניים.

נועה: מה אני אמורה להרגיש?

זוהר: (מרים את הקול) נועה!

מצית נדלק ומאיר את זוהר עם שיער ארוך (ראסטות) יושב על מעקה בקצה צוק, מדליק ג'וינט ושואף שאיפה ארוכה. מיכאל נעלם. נועה צעירה בעשר שנים

Q סאונד + וידאו בוסה נובה

זוהר: או, הנה את, איפה נעלמת?

נועה: אני לא מרגישה כלום. אתה מרגיש משהו?

זוהר: רוצה לשמוע בדיחה?

נועה: לא

זוהר: בלונדינית אחת יוצאת ביום של גשם להשקות את הגינה. חבר שלה אומר לה: בשביל מה להשקות עכשיו? יורד גשם. אז הבלונדינית עושה לו: אל תדאג, אני אקח מטרייה. (צוחק) מה? לא הבנת?

נועה: הבנתי, זה פשוט חרה של בדיחה.

זוהר: את יותר מדי בלונדינית,

נועה: אני לא בלונדינית

זוהר: קחי, תעשבי קצת, זה יעזור לזה לעלות יותר מהר.

נועה: אני לא רוצה לערבב. אולי נתת לי פחות מדי?

זוהר: זה מה שיש, וזה בדיוק כמה שאני לקחתי באקוודור.

נועה: אתה בטוח שזה לא מתקלקל? כמה זמן אתה נסחב עם זה בתיק?

זוהר: תגידי תודה ותשתקי.

נועה: לקחת לי על זה 50\$ יא סוחר סמים זבל. חסר לך שזה לא...

זוהר: לטוס לאקוודור היה עולה לך יותר. (מעשן עוד שכטה, מציע לה והיא מסרבת)

נועה: אז מה, זה מה שאתה רוצה לעשות בחיים?

זוהר: זה העתיד. לשם העולם הולך מישימיש.

נועה: מישימיש תקרא לחברה שלך.

זוהר: אם את תקומי בבוקר עייפה, את תקחי כדור שיעזור לך להתחיל את היום. אם תהיי עצובה, את תקחי כדור ורדרד שישמח אותך. אם תרצי להתכונן למבחן, תקחי כדור שיעזור לך להתרכז, אם תרצי להתאהב, את תקחי כמה טיפות של אהבה, תרצי את האורגזמה של החיים שלך, תסניפי משהו שיחרמן אותך, ואם תרצי עוד אחת את תתני לחבר שלך לבלוע ויאגרה.

נועה: לא תודה.

זוהר: לא לעכשיו, סתם שתדעי...

נועה: בחיים לא. תרגיע.

זוהר: אם היית רוצה להרגע היית מקבלת ממני משהו שירגיע אותך, אבל את רצית לעוף, נכון? אז בבקשה. אורגני, טבעי, רוחני, ואם תרצי שזה ידלק לך יותר מהר (קם ומציע לה לעשן)

נועה: לא תודה.

זוהר: את בטוחה?

נועה: מאה אחוז.

זוהר: בלונדינית אחת אומרת לחבר שלה: אתה יודע? רק אנשים טפשים בטוחים בעצמם במאה אחוז! אז החבר שלה אומר לה... את בטוחה שאת לא רוצה שכטה?

נועה: מאה אחוז.

זוהר: (נקרע מצחוק) יואו איך הרסת אותי עכשיו!!!! את קלטת מה היה פה עכשיו?

נועה: אני חושבת שזה ...

זוהר: מה?

נועה: הייתי פה פעם?

זוהר: לפני חצי דקה.

נועה: (קצת מאטה, כאילו מתוך חלום) אתה לא מרגיש כאילו שהיינו פה פעם? מזמן?

זוהר: נדלק לך?

נועה: ... זה מרגיש לי שכן, אבל אז זה היה כאילו בשחור לבן ועכשיו הכל בצבע!

זוהר: וולקאם לפאקינג ארץ עוץ!!!

נועה: והשיער שלך... תמיד היה לך שיער ארוך?

זוהר: (צוחק) את יודעת באיזה צבע בלונדיניות צובעות את השיער?

נועה: (קוטעת אותו) בלונד.

זוהר: את מכירה את זה?

נועה: חזרנו אחורה בזמן?

זוהר: אחותי! זה עו בד!!!! אמרתי לך! יואו איך אני מקנא בך! (מנשק אותה בראש) מה?

נועה: אתה צריך לשים דאודורנט.

זוהר: אני צריך להתקלח.

נועה: ...זה כאילו שיוצא לך מים מהעור.

זוהר: קוראים לזה זיעה.

נועה: אני יודעת. זה נראה כמו מים.

זוהר: זה זיעה.

נועה: יבש לי בפה.

זוהר: אני אלך להביא לך משהו לשתות.

נועה: נורא חם לי.

זוהר: כי נורא חם. אני אביא לך מים. (יוצא)

נועה: אתה תחזור? (בשקט) זוהר?

Q הזיה עדינה

זוהר? הוא לא שומע אותי ... אולי הוא לא פה.

צבעים חזקים שוטפים את הבמה, טריפ פסיכדלי

פאק! אני חולמת את זה? זוהר? זוהר? זוהר!!!!

חושך ורק הקול של נועה ממשיך להדהד

תמונה 6

נועה ומיכאל בתא באניה. חושך בחוץ

נועה: אני לא מבינה מה אתה מנסה להוכיח?

מיכאל: מה? את יודעת מה.

נועה: למי?

מיכאל: לך.

נועה: לי? אתה עושה את זה בשבילי?

מיכאל: בשביל שנינו.

נועה: אבל אתה בכלל לא מאמין שזה אפשרי.

מיכאל: אז למה את חושבת שאני עושה את זה?

נועה: הניסוי שלך נכשל, אתה לא מבין?

מיכאל: הוא יכשל רק אם אני לא אלך איתו עד הסוף.

נועה: הלכת איתו. זהו. זה הסוף. נגמר. מה אתה לא מבין?

מיכאל: אני אוהב אותך. אני לא מבין מה את רוצה?

נועה: אני רוצה שתצא עכשיו.

מיכאל: אני לא רוצה.

נועה: לך כבר. תצא. תנשום אויר צח. תראה את קו המשווה.

מיכאל: אבל אין שם כלום. זה קו דמיוני. אין שם שום דבר אמיתי.

נועה: גם פה אין.

גלילאו מופיע בחדר, מיכאל מנסה להתעלם ממנו, הוא מניח יד על הכתף של מיכאל שמנסה להתעלם ממנו.

מיכאל: זהו?

נועה: לא יודעת. ביקשתי מזוהר שיטוס לפה להיות איתי.

מיכאל: מתי?

נועה: לפני שבועיים, התקשרתי אליו. הוא אמר לנחות היום או מחר, ולחכות לנו בנמל.

מיכאל: ולא חשבת שכדאי לספר לי?

נועה: הוא יביא לי את המירשם שלי, ואני אהיה בסדר. אנחנו נוכל לטוס.

מיכאל: לאנטרקטיקה? (שתיקה)

נועה: אנחנו נוכל לחזור הביתה בטיסה.

מיכאל: מי זה אנחנו?

(רגע)

גלילאו: אני יכול להתערב שניה?

עד סוף הסצינה גלילאו מדבר אל נועה ומיכאל. הם שומעים אותו אבל מתעלמים ומעמידים פנים שהוא לא באמת קיים.

נועה: מה?

גלילאו: שניה...

מיכאל: אני לא טוב בזה...

גלילאו: (לנועה) הוא לא יודע לשקר. את חייבת לתפוס פה פיקוד על הסיטואציה.

מיכאל: אני צריך שפשוט תגידי לי מה את רוצה שאני אעשה.

גלילאו: אני רק רוצה להזכיר לשניכם, שאתם ממש לא חייבים להגיד אחד לשני את האמת.

נועה: אני רוצה ש....

גלילאו: את רוצה לפגוע בו?

נועה: לא יודעת. (למיכאל) מה אתה רוצה שאני אגיד?

גלילאו: הוא רוצה שתשקרי לו.

מיכאל: אני רוצה שתגידי לי שאת אוהבת אותי.

נועה: אני אוהבת אותך.

גלילאו: אתה יודע שהיא משקרת, היא אומרת את זה כי היא לא רוצה לפגוע בך, אבל זה בסדר

גמור. עדיף ככה, לא?

מיכאל: (לנועה) באמת?

גלילאו: נו, בשביל מה? מה אתה חושב שהיא תגיד עכשיו, שהיא לא אוהבת אותך?

נועה: אני באמת אוהבת אותך.

גלילאו: יופי. עכשיו תתנשקו.

מיכאל: אני רוצה שתגידי לי שאת לא תעזבי אותי אף פעם.

גלילאו: נו באמת?!?! איך היא יכולה להבטיח דבר כזה...?

נועה: אני לא אעזוב אותך אף פעם.

גלילאו: טוב!! (למיכאל) זרמה איתך. בראבו. אני את שלי עשיתי.

מיכאל: אז מה את רוצה שאני אעשה?

גלילאו: מה אתה עושה?

נועה: מה אתה רוצה לעשות?

גלילאו: הוא רוצה לשכב איתך. למה את חושבת שהוא פה?

מיכאל: אני רוצה ללכת עם זה עד הסוף.

גלילאו: אני מבין למה אתה מחבב אותה. היא באמת חמודה. אבל זאת פנטזיה. אין לזה קשר למציאות. אתה מבין את זה? נכון?

נועה: תודה.

גלילאו: מה תודה? מה זה אומר? מה הוא אמור להבין מזה?

נועה מנשקת אותו, מיכאל קצת נוקשה.

גלילאו: את יכולה, אם את רוצה, לפנטז שזה אני....

נועה נעצרת רגע וקופאת.

גלילאו: סתם. בדיחה גרועה. סליחה. תמשיכי...

מיכאל: (קוטע אותו) אנחנו לא חייבים אם את לא רוצה. את בסדר עם זה?

גלילאו: מה אתה עושה...? טוב די, אני הרמתי ידיים. אתה מקרה אבוד. (יוצא החוצה תוך כדי שהוא ממלמל לעצמו (אלוהים, איזה מטומטם, איזה בזבז של...))

מיכאל מביט בו יוצא

נועה: (קוטעת אותו) תסתכל עלי. (מנשקת את מיכאל) אני אוהבת אותך. אני אף פעם לא אעזוב אותך. ואני בסדר עם זה. אתה אתה, ואני בסדר גמור עם זה.

חושך.

זוהר: שקרים. הכל שקרים.

זוהר מופיע. הוא נושא נאום בפני קהל גדול.

מטיפה קטנה הפכנו לגל. לצונאמי. מגרגר קטן הפכנו לדיונה, לסופת חול. מנמלה קטנה הפכנו ל... (רגע)...ללא נמלה! אני לא נמלה. וגם אתם לא נמלים. אתם מרגישים שאתם נמלים? (לא!!!) אז אל תתנו לאף אחד לדרוך עליכם, אתם יודעים למה?! (כי אנחנו לא נמלים) כי אנחנו לא נמלים. אנחנו הרוב. יש לנו כוח. וכמו שאמר פעם גלילאו גיליני, "כוח זה ידע" (תשואות חושך)

תמונה 8

על המסך מטוס ישן, בשחור לבן בשדה התעופה של קזבלנקה

מיכאל: את חייבת לעלות איתו על המטוס. אני לא בא איתכם.

נועה: אבל אתמול אתה אמרת...

מיכאל: אתמול אמרנו הרבה דברים. את אמרת שאני אחשוב בשביל שנינו, אז חשבתי הרבה ואת חייבת לעלות איתו על המטוס.

נועה: אבל אתה אמרת...

מיכאל: יש לך מושג מה מחכה לך אם תישארי איתי?

אור עולה כל שדה תעופה אפור, ערפל, ברקע מטוס לפני המראה. סצינה מסרט בשחור לבן.

נועה: אתה אומר את זה רק כדי שאני אלך.

(*מתחילה מוזיקה מהסרט קזבלנקה.)

מיכאל: אני אומר את זה כי זה נכון. עמוק בפנים שנינו יודעים שאת צריכה להיות איתו. הוא צריך אותך איתו בעבודה. את נותנת לו כוח. אם המטוס הזה ימריא ואת לא תהיי עליו את תתחרטי על זה.

נועה: אבל...

מיכאל: אולי לא עבשיו, אולי לא מחר, אבל בקרוב, ולמשך שארית חייך.

נועה: ואני אמרתי שאני לא אעזוב אותך אף פעם.

מיכאל: ואת אף פעם לא תעזבי. אבל גם לי יש עבודה לעשות. ואל המקום שאני נוסע, את לא יכולה לבוא, ובמה שאני חייב לעשות, את לא יכולה לקחת שום חלק. אני לא מנסה להיות גיבור, אבל לא צריך להיות גיבור גדול בשביל להבין שלבעיות הקטנות של שלושה אנשים, אין שום משמעות בעולם המטורף הזה. יום אחד את תביני. די די. אנחנו עוד נתראה ילדונת.

זוהר: (מתקרב) הכל בסדר.

מיכאל: הכל חוץ מדבר אחד, וזה משהו שכדאי שתדע לפני שאתם עוזבים.

זוהר: זה לא חשוב, אני לא מבקש מכם שום הסברים.

מיכאל: אבל אני אסביר בכל מקרה כי אולי זה יהיה חשוב בהמשך. היא לא באמת אוהבת אותי. היא מאוד התאמצה להעמיד פנים שכן, אבל מה שהיה ביננו נגמר.

זוהר: תודה.

מיכאל: בבקשה.

זוהר: אני מעריך את זה. ואני שמח שהצטרפת למאבק. אני בטוח שהפעם הצד שלנו ינצח.

זוהר: את בסדר, נועה?

נועה: אני בסדר. להתראות מיכאל. שאלוהים יברך אותך.

מנוע המטוס רועם.

זוהר ונועה יוצאים רעש מטוס ממריא. גלילאו מתקרב למיכאל.

גלילאו: אני חושב שכדאי שנצא לדרך.

מיכאל: נצא? שנינו?

גלילאו: אההמ.

מיכאל: אני חושב שזאת תחילתה של חברות נפלאה.

המוזיקה מתגברת והם נעלמים בענן ערפל. חושך.

זוהר: לפעמים צריך לדעת גם להתפשר.

תמונה 7

זוהר בראיון טלוויזיוני

זוהר: זה מזכיר לי שלפני המון שנים באיטליה, חי איש אחד, הוא היה אמנם מדען, אבל הוא האמין באלוהים. קראו לו גלילאו והיום כולם זוכרים אותו בתור האיש שהמציא את המדע. חלק מההמצאות שלו היו מעולות: הוא המציא את המדחום, ואת המשקפת, ונכון, הוא המציא גם כל מיני תאוריות שאני לא מסכים איתם, אבל זה לא אומר שאם כואב לי הראש אני לא אשתמש במדחום, נכון? ואם אני במלחמה ואני רוצה לזהות את האויב שלי מרחוק אני לא אשתמש במשקפת? אתם מבינים מה אני אומר? יש מדענים שעושים גם דברים טובים, בזכותם יש לנו אינטרנט, וסמרטפונים, וטנקים, ואבטיחים בלי גרעינים, וסודה לשתיה, וזה שיש חיסונים שגורמים לאוטיזם, לא אומר שאם משאית תדרוס אותי, אני לא אלך לרופא, אתם מבינים מה אני אומר? אפשר להגיד הרבה דברים על גלילאו, ולא כל מה שמספרים עליו נכון, אבל מספרים שברגעים האחרונים שלו, ממש על ערש דווי, הוא אמר משפט אחד, מאוד יפה ומאוד נכון, הוא אמר: "ואף על פי כן... הכל פוליטיקה".

תמונה 9 משרד המדע

צלצול טלפון. אור עולה על נועה יושבת מאחורי שולחן של מזכירה, לפניו יש טלפון ציוד משרדי וכוס מיים, והיא אוכלת סנדביץ' שהיא הביאה מהבית. הטלפון מצלצל. נועה עונה.

נועה: משרד המדע שלום... השר בפגישה, להעביר לו הודעה? ... בסדר (כותבת) תודה.

היא מוציאה קופסת כדורים מהמגירה ומוציאה ממנה קפסולה כחולה. מרימה את כוס המים ביד אחת והגלולה ביד השניה ורגע לפני שהיא מכניסה את הגלולה לפההטלפון מצלצל. היא עונה באיחור.

נועה: כן, סליחה, אני יצאתי לרגע, אין בעיה. הוא ביקש ממני להודיע לך שיש מצב חרום, והוא לא יוכל להגיע ליום הורים.... אני יודעת שהוא הבטיח, אבל זה באמת מקרה חרום, זה דיון דחוף של הקבינט....

זוהר נכנס לבוש חליפה, מסמן לה להמשיך בשיחה כאילו הוא לא שם.

נועה: אני לא יכולה, אני מצטערת, זה מסווג, גם את זה אסור היה לי להגיד. אני אמסור לו. תודה. (מנתקת)

זוהר: יש חדש?

נועה: מאנטרקטיקה?

זוהר: מאשתי. את בסדר?

נועה: בטח. אני בסדר גמור.

זוהר פונה לצאת

נועה: תודה.

זוהר: על מה?

נועה: ששאלת.

זוהר: אה ברור.

נועה: ועל העבודה.

זוהר: ברור. על מי אני אסמוך אם לא עלייך.

נועה: אתה סומך עלי?

זוהר: (רגע) אני מבטיח לך שאם אני אדע משהו חדש, את תהיי הראשונה...

נועה: מה זה אומר?

זוהר: חמש שנים לא שמענו ממנו, אני באמת לא יודע מה... אל תסתכלי עלי ככה, אני לא יכול להוציא משלחת חיפוש לסוף העולם... זה מגוחך.

נועה: אתה לא רוצה לדעת?

זוהר: אני לא שר המדע של העולם. זה לא עובד ככה. אנחנו עובדים עם משאבים מוגבלים. אני לא יכול לעשות מה שאני רוצה. זה יהיה תקדים. מחר ירצו לחקור מתי העולם נברא. איך. אם הוא נברא. אולי הוא בכלל לא קיים? אולי אנחנו הזיהו? אולי את ואני לא קיימים באמת. זאת שאלה בכלל

מדעית? פילוסופית? דתית? זה חומר נפץ פוליטי. ממשלות נופלות על הדברים האלה. אנחנו צריכים לפעמים לקבל שלא הכל אפשר לדעת וזה בסדר שלאנשים שונים יש על זה דעות שונות.

נועה: אני רוצה שניפרד.

זוהר: (רגע) אני יודע.

נועה: אז מה אני עושה פה?

זוהר: אנחנו נדבר על זה, אני מבטיח. אני פשוט חייב לרוץ עכשיו. אני כבר מאחר. אם את רואה שאני מאחר את צריכה להזכיר לי (יוצא)

תמונת סיום 11.

חלון פנים הדירה של נועה שמזכירה את החלון בסצינת הכדורים במטריקס. מיכאל מופיע לרגע ונעלם

נועה: אתה פה?

רגע ארוך. מוזיקת מתח. נועה נזכרת בגלולה שעדיין לא בלעה. היא מרימה אותה. מקרבת אותה לפה. ואז עוצרת ושופכת את כל הגלולות בקופסה אל כף היד שלה. לאורו של הברק גלילאו מופיע לפני החלון לבוש מעיל עור ארוך וחבוש משקפי שמש, המרפסת של מיכאל מחשיכה.

גלילאו: סוף סוף. שלום נועה. כמו שבטח ניחשת... אני גלילאו.

נועה: זה כבוד לפגוש אותך.

גלילאו: לא. הכבוד כולו שלי. שבי.

גלילאו: אני מתאר לעצמי שאת מרגישה עכשיו קצת כמו אליס, שמתגלגלת ונופלת לעומק המחילה של הארנב.

נועה: משהו כזה. כן.

גלילאו: אפשר לראות את זה בעיניים שלך. את נראית כמו מישהי שמקבלת את המציאות שהיא חוזה, רק כי היא מצפה להתעורר ממנה.. את מאמינה בגורל, נועה?

נועה: לא.

גלילאו: למה לא?

נועה: כי אני רוצה להאמין שאני זאת ששולטת בחיים שלי.

גלילאו: תני לי לספר לך למה את כאן.

גלילאו: את כאן, כי את יודעת משהו. את לא יודעת להסביר מה. אבל את מרגישה את זה.. משהו לא בסדר עם העולם. ההרגשה הזאת הביאה אותך אלי. את יודעת על מה אני מדבר?

נועה: המטריקס?

גלילאו: זאת ההזדמנות האחרונה שלך. יותר לא תהיה לך אפשרות להתחרט. את לוקחת את הכדור הכחול, הסיפור נגמר. (מגיש לה גלולה אדומה) את לוקחת את הכדור האדום, את נשארת בארץ הפלאות, ואני אראה לך עד לאיזה עומק מגיעה המחילה של הארנב.

נועה מחזירה את הגלולות הכחולות לקופסה ושולחת יד לגלולה האדומה.

גלילאו: תזכרי. אני רק מציע לך את האמת.

נועה לוקחת את הכדור האדום. מכניסה אותו לפיה, ושותה מכוס המים.

גלילאו: עכשיו בואי אחרי.

נועה נעמדת בחלון כמו בסצינת הפתיחה ונדלק מאחוריה אור.

גלילאו: האמת לא קשורה למה שאנחנו אומרים עליה. למה שאנחנו מאמינים. היא פשוט שם. את רואה?

ברק ורעם ואור עולה גם על המרפסת של מיכאל שמגלה דרך הטלסקופ את נועה בחלון. נועה מבחינה במיכאל מביט בה.

נועה: מה זה, הוא הציץ לי?

מיכאל: פאק! פאק!!!

הוא מתרחק מהטלסקופ.

גלילאו: ברור, מה הבעיה?

נועה: אני לא מאמינה...

גלילאו: מה הבעיה, חשבתי שגם את מציצה לו

נועה מתלבטת

נועה: אני לא רוצה לעשות שטויות. אני שתיתי המון.

גלילאו: או קיי.

נועה: אתה רוצה שאני פשוט אדפוק לו בדלת ו...?

גלילאו: זאת ההזדמנות האחרונה שלך. יותר לא תהיה לך אפשרות להתחרט.

נועה נעלמת מהחלון.

מיכאל: פאק, איזה מטומטם אני.

מיכאל בורח מהמרפסת. פעמון הדלת מצלצל מתוך הבית. מיכאל מופיע עם כוס נקיה, מתלבט מה לעשות. שם אותה על השולחן. גלילאו נכנס למרפסת ומתיישב.

נועה: (נכנסת) הי. אני גרה פה בצד השני של הרחוב, יש לך אולי לימון?

מיכאל: סליחה?

נועה: לימון, בשביל הוודקה. לעשות קאיפיריניה.

מיכאל: אה. לא. אני מצטער.

נועה: אני לא מסוגלת לשתות את זה נקי.

נועה עם בקבוק וודקה ביד. מיכאל נעמד מאחוריה אבל לא יכול להיכנס כי היא חוסמת את הכניסה. נועה סורקת את המרפסת, גלילאו יושב על הכסא ומחייך.

נועה: למה דיאט?

מיכאל: זה יותר טעים לי.

נועה: באמת?

גלילאו: את רוצה להתחיל איתו או לרדת עליו?

נועה: נעים מאוד. אני נועה. הכוס הזאת נקייה?

מיכאל: כן

נועה: (מוזגת וודקה, ואז מוסיפה קולה זירו.) יש לך קרח?

מיכאל: אני חושב ש... (פונה לצאת) אולי

נועה: לא חשוב, אני... (שותה את כל הכוס בלגימה)

גלילאו: ...את מסטולית מהתחת ולא מסוגלת לחשוב בהגיון?

נועה: צמאה. (רגע של מבוכה) רוצה גם?

מיכאל: אולי. קצת.

נועה ממלאה את שתי הכוסות בנדיבות.

נועה: זה וודקה דיאטטית.

מיכאל: באמת?

גלילאו: אני מבין שאת החלטת לחרבן את זה?

נועה: לא.

מיכאל: (לוקח את הכוס שלו) salud

גלילאו: את יכולה שניה להקשיב לי?

נועה: מה?

גלילאו: פוטה.

מיכאל: זה באיטלקית.

גלילאו: טוב, די, מספיק, תנשמי עמוק. תרגעי. ואל תגזימי עם הוודקה.

נועה: מה שתגיד. (משיקה את הכוס שלה לשלו ושותה את כל הכוס בלגימה)

גלילאו: או קיי. בואי נתחיל שוב. פשוט תנסי סמול טוק.

נועה: (סיימה בינתיים לשתות והבחינה בטלסקופ) מה זה?

גלילאו: סמול טוק?

מיכאל: מה?

גלילאו: זה דיבור קטן.

נועה: הטלסקופ.

מיכאל: אה. זה טלסקופ.

גלילאו: את מלחיצה אותו.

נועה: וואלה.

גלילאו: פשוט תנסי סמול טוק. משהו שיאפשר לשניכם להירגע קצת.

נועה: אתה הומו?

גלילאו: לא.

מיכאל: מה? לא...

נועה: יש לך ילדים?

מיכאל: לא.

נועה: למה?

מיכאל: אני סתם לבד.

נועה: אז איפה אתה בדיוק על הספקטרום?

מיכאל: לא עברתי אבחון...

נועה: מה ז'תומרת, אתה לא יודע מה אתה?

מיכאל: אני לא חושב שאנחנו מדברים על אותו ספקטרום.

נועה: אתה עקר?

מיכאל: לא...

נועה: אימפוטנט?

מיכאל: מה?! לא!!! למה...

נועה: סתם סקרנות. אתה לא רוצה לספר לי?

מיכאל: אני פשוט...

נועה: נשים מגרות אותך מינית?

מיכאל: מה?

נועה: יוצא לך להסתכל על אשה שאתה לא מכיר, ולפנטז מה היית עושה לה?

גלילאו: טוב, את קצת מגזימה.

מיכאל: סליחה?

גלילאו: מה את עושה?

נועה: אתה מרגיש שאני חודרת לך לפרטיות?

מיכאל: כן. קצת.

גלילאו: את ממש מלחיצה אותו.

נועה: זה נעים לך?

מיכאל: לא כל כך.

גלילאו: (צועק) די נו!

נועה: אה, או קיי. אז אני אפסיק.

שתיקה מתוחה

נועה: אז מה, מיכאל?

גלילאו: אני מרים ידיים.

שתיקה.

מיכאל: אין לי מושג מה אני אמור להגיד עכשיו.

נועה: גם לי אין. מושג.

מיכאל: מה אני אמור?

נועה: אתה לא חייב.

מיכאל: להגיד?

נועה: שתוק.

מיכאל: בסדר.

נועה: ששש...

שתיקה

נועה: אני נורא פוחדת מסופים.

מיכאל: מסופים רעים?

נועה: מסופים בכלל.

מיכאל: אני לא מאמין בסופים.

נועה: אתה לא מאמין בסופים טובים?

מיכאל: בסופים בכלל.

נועה: (קופצת פתאום בהתלהבות) אתה רוצה אולי לרקוד איתי?

מיכאל: (אחרי רגע התלבטות) ... לא.

נועה צוחקת

נועה: יש לי טעם נוראי בגברים.

מיכאל: על טעם ועל ריח.

נועה: אתה לא תשקר לי אף פעם, נכון?

מיכאל: זה מבחן?

נועה: כן. אני מסריחה מוודקה?

מיכאל: אני מאוד אוהב את הריח שלך.

גלילאו: יאללה תתנשקו כבר

מיכאל פותח את הפה לדבר

נועה: שתוק.

מיכאל צוחק נועה מנשקת אותו. הוא קופא לרגע ואז מתמסר. נועה מסיימת לנשק אותו ומביטה בו כאילו ראתה אותו בפעם הראשונה.

גלילאו: (ציני) בראבו! בליסימו! סוף טוב הכל טוב.

גלילאו מתחיל לאט להתרחק אבל ממשיך להקשיב להם.

נועה: מה זה בעצם אומר שאתה לא מאמין בסופים? (מתיישבת) באהבה אתה מאמין?

מיכאל: אני לא מאמין באמונות.

נועה: זה לא פרדוקס?

מיכאל: אמונה לא יכולה לשנות את האמת.

נועה: אתה רוצה לריב איתי?

מיכאל: לא כרגע.

נועה: יש לנו זמן, לא חייבים להתחיל עכשיו.

הם יושבים יחד על הכסא מחזיקים ידיים.

גלילאו: יופי, אז אני רואה שאתם מסתדרים בלעדי? אריוודרצ'י

גלילאו פונה מהם ומתרחק אבל נעצר להקשיב למיכאל

מיכאל: אני כן מאמין ברוחות רפאים. (לגלילאו שנעצר להקשיב) זאת אומרת, אני מאמין שאפשר לדבר עם אנשים מתים אם אנחנו מאמינים שהם עדיין איתנו.

נועה: (לגלילאו) גם אני. ז'תומרת, אולי אפשר לדבר אליהם גם אם אנחנו לא מאמינים שהם שם, אבל אז הם לא עונים בחזרה.

גלילאו: מה אתם מנסים להגיד?

נועה: (למיכאל) שמעת עכשיו משהו?

גלילאו: למה, אתם חושבים שאתם כן קיימים?

מיכאל: (רגע) לא יודע. בטח דמיינת את זה.

גלילאו: "כל העולם במה וכל האנשים שחקנים"

נועה: (קוטעת אותו) מי אמר את זה?

מיכאל: מה?

נועה: . כל העולם במה

גלילאו: אני!

מיכאל: אה, שייקספיר, לא?

נועה: לא מארק טווין?

גלילאו: די, אין לי כוח אליכם.

נועה: ...או שזה היה גנדי.

גלילאו: אתם שיכורים לגמרי.

גלילאו יורד מהבמה ומתרחק לכיוון היציאה מהאולם.

נועה: אתה מבין מה הוא ניסה להגיד בזה?

מיכאל: גנדי?

נועה: אם כל העולם במה, אז זה מוכיח שהוא שטוח. לא?

מיכאל: למה שגנדי יגיד שהעולם שטוח?

נועה: אולי הוא התכוון שהבמה צריכה להיות שטוחה, אבל האולם בשיפוע.

גלילאו: (מסוף האולם) די תסתמו! זהו נגמר. סוף. תנו לאנשים ללכת הביתה.

Q סיום סופי

הבמה מחשיכה לאט ונשאר אור רק על נועה ומיכאל

נועה: זהו?

גלילאו יוצא מהאולם וטורק אחריו את הדלת.

מיכאל: אני יכול עוד פעם לנשק אותך?

נועה: כן. אבל מהר. תיכף ניגמר.

מיכאל: אני חושב ש....

נועה: שתוק.

מיכאל: רק רציתי להגיד ש...

נועה: ששש....

נועה סותמת לו את הפה בנשיקה והוא ממשיך למלמל משהו לא מובן.

מוזיקה מתגברת. חושך.

סוף.

